

Josephus de Arjé Præpositus Provincialis
Societatis JESU Provinciae Novæ His-
paniæ, &c.

Cum Librum, cui titulus est: Dissertatio-
nes Scholasticæ de divinis Decretis à P.
Antonio de Peralta Nostræ Societatis com-
positum, aliquot ejusdem Societatis Theolo-
gi, quibus commissum fuit, recognoverint,
& in lucem edi posse probaverint: facultate
nobis à P. N. Michaeli Angelo Tamburini
Præposito Generali communicata, concedi-
mus, ut typis mandetur: si ita ijs, ad quos
pertinet, videbitur. In quorum fidem has
litteras manu nostra subscriptas, & sigillo
Societatis Nostræ munitas dedimus. Angé-
lopoli, die 14. Novembris, anni 1724.

Josephus de Arjé.

DIS-

DISSERTATIONES
DE DIVINIS DECRETIS.

DISSERTATIO PRIMA.
DE NATURA, ET PROPRIETATI-
bus divinatorum decretorum.

Plurima sunt decreta divini proprietates, quas evol-
vemus hic, licet non omnes: aliqua enim, &
præcipua, ut sunt libertas, & immutabilitas ad
tractatum de voluntate spectant in eo videnda. In
hac autem dissertatione solum eas, quarum cognitio
ad particularia decreta, de quibus ex professo agen-
dum, videtur necessaria, explicabimus.

SECTIO PRIMA.

QUID SIT DECRETUM DIVINUM?

Et aliquæ illius proprietates.

Decretum divinum sic definitur: vo-
luntas Dei in actu secundo, quæ vult, &
decernit alicuius objecti existentiam. Di-
citur voluntas in actu secundo, seu actus
divinæ voluntatis, ut distinguatur à potentia vo-
litiva, quæ vocatur voluntas in actu primo. Dici-
tur autem quæ vult, & decernit alicujus objecti
existentiam, ut denotetur decretum esse actum
complexum, quo Deus tendit in esse, aut in
non esse rei per tendentiam practicam; & ut dis-
tinguatur ab actibus incomplexis, nimirum,
amore, & odio, qui sunt pura complacentia. &
dis-

A

DISSERTATIO I.

displacencia in objecto, quin practice tendant ad illi existentiam dandam, vel negandam. Verum hæc Dissert. II. latius, & clarius explicabuntur.

Atq; ex eo quod divinum decretum sit tendentia practica in objectum, cuius est volitio, patet, quod nullum divinum decretum potest esse volitio, aut nolitio sui ipsius adhuc inefficax: neque item potest esse volitio principij, quod supponit *subjectivè*, aut objecti, quod, *objectivè* supponit ut prævisum secundum illud esse, cuius fringeretur esse volitionem. Potest tamen esse amor sui ipsius juxta dicenda Dissert. II. non tamen potest esse odium sui, quia nil mali odio digni in se continet, sed potius cum tota bonitate divina identificatur. Deinde cum Deus sit infinite perfectus, & sapiens, nil ipsi decernenti potest esse casuale, vel improvisum, nec ullum ejus decretum potest esse fatuum, aut imprudens.

Ex quo deducitur, quod Deus solum potest velle, aut nolle contingentia, non autem potest decernere impossibilia, aut metaphysicè necessaria. Ratio est: nam ut theologi colligunt ex Divò Thoma 1. part. quæst. 20. art. 1. corp. & 1. 2dæ. quæst. 25. art. 2. corp. præsertimque quæst. 26. art. 2. omnis volitio est via, & motus intentionalis ad esse, & nolitio ad non esse objecti: ergo omnis volitio tendit, ut *fit*, quod potest non esse, & omnis nolitio, ut *non fit*, quod potest esse; sed hoc est tendere in objectum contingens: ergo Deus solum potest velle, aut nolle

SECTIO I.

nolle contingentia: fatuum enim esset velle *ut fit*, aut nolle, *ut non fit*, quod independentè à voluntate, seu velit nolit voluntas, erit, aut non erit: ideo Aristoteles 3. Ethicorum cap. 2. ait, electionem quando stulta non est, non esse impossibilem, neque necessario, sed eorum, quæ sunt in nostra potestate.

Jam verò, ut duas divini decreti proprietates, *influxum*, scilicet, & *infrustrabilitatem* explicemus: præmittendum est 1. quod cum volitio divina sit tendentia practica in objecti contingentis existentiam, debet aliquo modo in illam influere: dubitatur autem an *physicè*? an *moraliter*? per modum motionis, & applicationis potentia executricis ad agendum, sicut imperium reflexum influit in actum imperatum? 2. quod infrustrabilitas divini decreti efficacia stat in determinatione essentiali illius ad existentiam rei decretata: adeò, ut nequeant existere decretum efficax, & carentia rei, quæ per illud decernitur. Quæritur ergo hæc: an infrustrabilitas sit *antecedens*, & per essentialiam ipsius decreti, vel solum *consequens*, & ex suppositione contingente; v. g. scientia mediæ de existentia rei decretata?

1. Conclusio cum communi contra paucos referendos, & impugnandos Dissert. 2. Sect. 1. Divinum decretum tantum moraliter influit, sive positivè, sive permissivè in existentiam effectus decretati. Probatur conclusio: Divina Omnipotentia est unicum, & indivisum principium physicum omnis operationis externæ Dei, ideò enim, secundum omnes Theologos, omnia opera ad

extra communia sunt toti Trinitati: ergo decretum voluntatis divinæ solum influit moraliter in operationem externam imperando, movendo, & applicando omnipotentiam: sicut nostra decreta applicant potentias externas executrices. Uterius: operatio externa omnipotentiae potest esse propter diversos fines intentos per diversa decreta: ergo ea decreta applicant omnipotentiam, ut operetur propter eos fines; sed hoc est influere solum moraliter: ergo ita influit.

Secunda conclusio cum Rivad. de prædest. disp. 12. à num. 14. Izq. de deo, disp. 39. num. 16. & 18. Junio, de Provid. & prædest. Sect. 5. cap. 3. num. 9. & communi Recentiorum contra Pat. Usson, & Magist. Felicem, aliosque paucos: omne decretum Dei efficax etiam intentivum cujuscumque effectus sive liberi, sive necessarij; est non tantum consequenter, & ex suppositione contingente ipsi, v. g. scientiæ mediæ, sed etiam antecedenter, & per suam essentiam infrustrabile respectu effectus, cujus est efficaciter, & formaliter intentivum, quamvis non sit immediatè executivum illius. Probatur conclusio: auctoritate scripturæ, nam Isaïa 14. dicitur: *Dominus exercituum decrevit, & quis poterit infirmare*: Ubi loquitur de decreto secundum suam essentiam, & ait, neminem posse illud infirmare; sed infirmare est frustrare: ergo decretum Dei efficax secundum suam essentiam, seu antecedenter est infrustrabile.

Probatur etiam ratione à priori: decretum per

per suam essentiam, & antecedenter habens esse connexum essentialiter cum existentia rei decretatæ, est antecedenter, & per suam essentiam infrustrabile, nam est essentialiter incomponibile cum negatione rei decretatæ; atqui decretum Dei efficax ex prædicato efficacis, & divini habet esse connexum essentialiter cum existentia rei decretatæ: ergo est antecedenter, & per essentiam infrustrabile. Probatur minor: decretum Dei efficax ex prædicato efficacis, & divini est efficax Dei resolutio de eo quod aliquod existat; sed talis resolutio debet esse per essentiam connexa cum existentia rei decretatæ, alioquin posset Deus toto suæ voluntatis conatu aliquid desiderare, & intendere, & tamen non consequi: ergo decretum efficax, &c.

Respondent Recentiores perdocti apud Izquierd. supra, sufficere decreto v. g. prædefinitioni formali purè intentivæ nostræ consensus, ut liberi, & regulatæ scientiæ mediæ connexionem mediatam cum actu prædefinito, nimirum ratione auxiliorum efficacium, cum quibus immediatè prædefinitio connectitur, & medijs illis cum consensu. Sed contra; quia prædefinitio immediatè per se connectitur cum actu, & licet permittamus connecti tantum mediatè, adhuc est antecedenter, & per suam essentiam infrustrabilis: ergo ruit solutio. Probatur antecedentis prima pars: prædefinitio eætenus connectitur cum consensu, quatenus est resolutio efficax, quæ Deus decernit consensum liberum, sed immediatè per se, & per suam essentiam est talis resolutio:

lutio : ergo immediatè per se connectitur cum consensu , ac per consequens , ejus connexio non est accidentalis , & extrinseca per denominationem ab auxilijs : ergo.

Ulterius: decretum efficax intentivum alicujus finis immediatè connectitur cum fine , & ratione illius cum medijs ; sed prædefinitio est decretum intentivum consensus tanquam finis : ergo immediatè connectitur cum consensu , & ratione illius cum auxilijs . Probatur major : decretum intentivum finis non ideo petit existentiam finis , quia petit existentiam mediorum ; sed potius ideo petit existentiam mediorum , quia petit existentiam finis : ergo immediatè connectitur cum fine , & ratione illius cum medijs . Antecedens est certum , & indè patet , quoniam si finis sine ullo medio peteret existere , decretum nullatenus peteret existentiam mediorum : & quando finis est per plura media consequibilis , decretum non petit determinatè hoc medium præ illo , sed aliquod vagè , quia quodvis sufficit ad finis existentiam .

Probatur iam secunda pars primi antecedentis : per se prædefinitio eatenus connectitur cum consensu , quatenus connectitur cum auxilijs indifferentibus , ut efficacibus ex prævisione conditionata consensus : ergo seipsa , & per suam essentiam habet tantam connexionem cum consensu , quantam habent auxilia , ut efficacia ; sed auxilia , ut efficacia essentialiter connectuntur cum consensu : ergo , & prædefinitio , ac per consequens licet mediatè connectatur

nectatur cum consensu est per suam essentiam , seu antecedenter infrustrabilis . Ulterius : prædefinitio ex se essentialiter supponit scientiam mediam de consensu futuro sub auxilijs , & connectitur cum purificatione conditionis ; sed eo ipso ex se , & antecedenter connectitur cum consensu : ergo ita connectitur . Nunc verò quia argumenta contra primam conclusionem proponenda , & solvenda sunt Dissert. 2. Sect. 1. ad argumenta contra secundam procedamus .

ARGUMENTA CONTRARIA.

Argumentum primum : decretum absolutum , & efficax intentivum actus liberi per media indifferentia , & efficacia non habet majorem connexionem cum actu , quam habent media , quæ infert ; sed ea media antecedenter , & secundum essentiam suam possunt conjungi cum negatione actus ; non verò consequenter ad determinationem voluntatis , per quam sunt in actu secundo efficacia : ergo pariter decretum . Hoc est totum fundamentum Recentiorum , ad quod responderetur negando majorem , & est clara disparitas ; quia decretum per se , & immediatè est resolutio efficax , ut existat actus , adeoque cum eo immediatè connectitur ; atque etiam per essentiam suam connectitur cum scientia media de actu , & purificatione hypothesis : at media , seu auxilia per se , & per suam essentiam sunt indifferentia , connexionemque cum actu ab extrinseco accipiunt :

DISSERTATIO I.

piunt : unde constat majorem connexionem habere decretum , quam media.

Argumentum secundum : prædefinitio consensus ut liberi regulata scientia media est decretum absolutum , & efficax intentivum actus ; sed voluntas creata potest frustrare hanc prædefinitionem : ergo potest frustrare aliquod decretum efficax Dei , ac per consequens non omne decretum absolutum , & efficax est antecedenter , & per suam essentiam infrustrabile , & sic poterit admitti decretum benignum Recentiorum infrustrabile tantum *consequenter* , & *antecedenter* irritabile. Probatum minor triplici ingeniosa ratione : prima ; posse omittere consensum supposita prædefinitione , est formaliter posse eam frustrare ; sed voluntas creata potest omittere consensum supposita prædefinitione , quia hæc non tollit potentiam proximam omitendi , cum non tollat libertatem : ergo potest frustrare prædefinitionem.

Secunda : qui potest liberè non frustrare prædefinitionem potest eam frustrare ; nam libertas est ad contradictoria ; sed voluntas creata consentiendo potest liberè non frustrare prædefinitionem , nam ponet consensum , quoposito non frustratur : ergo potest eam frustrare. Tertia : infrustrabilitas prædefinitionis stat in connexionione , quam habet cum consensu ; sed talis connexio non est antecedens , sed consequens : ergo similiter infrustrabilitas prædefinitionis , ac proinde ea non est *antecedenter* , & per suam essentiam infrustrabilis ; sed potest eam

SECTIO I.

eam frustrare voluntas. Hoc est celebre argumentum , quod sapientissimus P. Junius de prædest. Sect. 5. per integrum caput 4. proponit , & solvit , & pro cuius solutione.

Præmitto 1. quod prædefinitionem frustrati , nil aliud est , quam eam existere sine effectu , seu *dari conjunctum ex existentia prædefinitionis* , & *carentia consensus* , vel conjungi hæc duo : *existere prædefinitionem* , & *non existere consensum* per eam prædefinitum. Inde cum ut deficiat totum sufficiat defectus alicujus partis , fit , ut deficiente , vel sola prædefinitione , vel sola carentia consensus , deficiat frustratio , & ponatur ejus contradictorium , scilicet , *infrustratio* , seu *carentia frustrationis*. Fit etiam , quod cum voluntas nequeat conjungere existentiam prædefinitionis cum carentia consensus , nequit eam frustrare , & est eo ipso necessitata ad infrustrationem : quæ infrustratio dabitur vel si voluntas impediat prædefinitionem , posita liberè carentia consensus ; vel si ponat liberè consensum prædefinitione existente , ut per se claret.

Præmitto 2. quod voluntas ponens consensum eo ipso ponit prædefinitionis infrustrationem : hæc tamen est quædam *specialis* , & *constringens* infrustratio consistens in consensu , quam potest non ponere voluntas ponendo carentiam consensus : non tamen ideo prædefinitionem frustrabit , sed potius ponendo carentiam consensus , aliam necessario ponet infrustrationem , quia carentia consensus cum sit prædefinitionis impedio , est alia illius infrustratio ; nam si præ-

prædefinitio impeditur : ergo non frustratur. Inde fit , quod licet voluntas possit omittere hanc specialem, & contingentem prædefinitio- nis infrustrationem stantem in consensu, non possit omnem ejus infrustrationem omittere , quia cum non possit simul omittere duo con- tradictoria , omittendo consensum necessario ponet carentiam consensu, quæ est alia infrus- tratio prædefinitiois : unde tam longè abest , ut possit eam frustrare, quod potius sit necessitata ad eam non frustrandam.

Præmitto 3. quod prædefinitio habet dupli- cem connexionem cum consensu : alia est *exer- cita* , & *contingens*, consistitque in ipsa existentia actualis prædefinitiois : atque hæc connexio , est *consequens* , & *evitabilis*, cum libertateque bene coherens , nam hæc talem existentiam actualem , ac proinde connexionem potest im- pedire. Alia est *signata* , & *necessaria* , quæ est necessitas de eo quod non existat prædefinitio sine consensu ; atque hæc connexio est omnino *antecedens* , & per libertatem inevitabilis , in eaque sola consistit infrustrabilitas prædefinitio- nis. His positis ad argumentum in forma nego- minorem ; ad cujus primam , & secundam pro- bationem in primis retorqueo : posse omittere consensum supposita scientia Dei de consensu , est formaliter posse falsificare scientiam Dei ; sed voluntas potest omittere consensum , sup- posita scientia Dei de illo , nam hæc non tollit libertatem : ergo potest eam falsificare. Item : potest eam non falsificare : ergo, & falsificare.

Deinde

Deinde distinguo primæ probationis mino- rem : potest omittere consensum, supposita præ- definitione, si *ly potest* solum faciat sensum com- positum prædefinitiois cum potestate ad omis- sionem , concedo : nam simul cum prædefini- tione datur potestas ad omissionem consensu ; si *ly potest* faciat sensum compositum *ex parte ter- mini* , scilicet , prædefinitiois , & omissionis consensu , nego , quia nulla datur potestas ad id , ut supposita prædefinitioe , detur omis- sio consensu ; verum supposita prædefinitioe , & simul cum ea datur potestas ad omissionem, non quidem supponens , sed potius excludens sup- positionem prædefinitiois. Ad secundam pro- bationem , nego majorem , cujus probationem includam distinguo : libertas est ad omnia con- tradictoria, nego : ad ea , inter quæ verlatur , concedo.

Etenim libertas in nostro casu non verlatur inter hæc contradictoria : *non frustrare*, & *frustra- re*, quia hoc secundum extremum est *chymæra*. & ista nequit esse extremum libertatis , cum non sit à libertate ponibilis : solum ergo ver- latur inter hæc *non frustratio*, & *carentia non frus- trationis* , nimirum , huius positivæ consistentis in consensu ; seu clarius inter *infrustrationem* , & *carentiam formalem infrustrationis* , sumpto termino *non frustrare* positivè. Deinde distin- guo minorem : potest liberè non frustrare præ- definitionem infrustratione positiva speciali , & contingentem, concedo ; omni infrustratione, ne- go ; nam licet hæc specialis infrustratio sit li- bera

bera voluntati, non tamen omnis, quia illi est necessarium aliquam ponere in frustrationem, atque eodem modo ad retorsiones respondetur. Ad tertiam, distinguo majorem: stat in connexion exercita, & contingenti, nego; signata, & necessaria, concedo: & minorem: talis connexio signata non est antecedens, nego: exercita, concedo.

Sed contra: per nos in frustratio prædefinitionis est homini antecedenter necessaria: ergo & consensus est antecedenter necessarius, ruetque libertas. Probatur consequentia: si in frustratio prædefinitionis est antecedenter necessaria, est antecedenter necessarium quicquid simpliciter requiritur ad eam in frustrationem; sed supposita prædefinitione, simpliciter requiritur ad ejus in frustrationem quod jungatur cum consensu: ergo est antecedenter necessarium, quod jungatur cum consensu, ac per consequens hic est antecedenter necessarius. Ad instantiam, nego primam consequentiam, & in primis distinguo majorem probationis illius: est antecedenter necessarium quicquid simpliciter requiritur necessitate antecedente, concedo, quicquid requiritur necessitate consequente, nego, & minorem: simpliciter requiritur necessitate solum consequente, concedo, antecedente, nego.

Explicatur solutio: adhuc supposita prædefinitione, non requiritur antecedenter ad ejus in frustrationem conjunctio cum consensu, sed solum consequenter ad hominis determinationem,

nem, quia adhuc posita prædefinitione stat in hominis potestate, quod ad ejus in frustrationem non requiratur ejus conjunctio cum consensu, nam adhuc tunc habet homo potestatem tollendi suppositionem prædefinitionis per carentiam consensus; qua suppositione ablata dabitur in frustratio prædefinitionis in ejus impeditioe consistens. Unde non bene inferitur quod, quia mihi est antecedenter necessaria in frustratio, sit etiam ex suppositione prædefinitionis antecedenter necessarius consensus; nam possum ponere aliam in frustrationem tollentem suppositionem prædefinitionis per impeditioem ipsius.

Deinde aliter distinguo minorem probationis: simpliciter requiritur ad ejus in frustrationem, ut conjunctam cum existentia prædefinitionis quod, &c. concedo; ad ejus in frustrationem secundum se, nego: etenim cum in frustratio, ut conjuncta cum existentia prædefinitionis sit in frustratio consistens in ipso consensu, hic simpliciter requiritur ad illam, ut per se patet: at verò in frustratio secundum se non requirit simpliciter consensum, nam adhuc posita prædefinitione possum facere, quod detur in frustratio secundum se, licet consentum omittam, quia si eum omittam eo ipso impediam suppositionem prædefinitionis, ac proinde non dabitur in frustratio conjuncta cum ejus existentia, sed in frustratio secundum se, ab ejus existentia divisa.

Argumentum tertium: & est instantia, quam præ-

precedenti argumento addit Pater Junius, supra num. 12. ex eo, quod homo possit ponere in frustrationem prædefinitionis consistentem in ejus impeditioe per carentiam consensus, sequitur, quod aliquod contingens sit necessarium, & quod aliquod contingens sit impossibile; sed utrumque est absurdum: ergo homo non potest ponere eam in frustrationem. Probatur prima pars sequelæ: sicut *dari Petrum, est dari aliquem hominem*; ita *dari consensus* est *dari vel consensus, vel carentiam prædefinitionis*; sed hoc disjunctum est necessarium, & æquivalenter contradictorium frustrationis: ergo necessarium prædicatur de contingente, sicut illud disjunctum de consensu, & sic aliquod contingens erit necessarium.

Probatur secunda sequelæ pars: denominatio, & ejus rectum adæquatum possunt de se mutuo prædicari; sed impossibilis frustratio prædefinitionis dicit in recto carentiam consensus, quæ est contingens: ergo ea impossibilis frustratio potest prædicari de carentia consensus; sed eo ipso carentia contingens consensus erit impossibilis: ergo aliquod contingens erit impossibile. Pro solutione hujus pulchri sophismatis, præmitto 1. quod non est idem aliquod disjunctum prædicari determinatè de uno extremo, ac duo extrema prædicari disjunctivè: exempli gratia in casu præsentis, hoc disjunctum, *vel consensus, vel carentia prædefinitionis* nequit prædicari determinatè de consensu, sic: *consensus est, vel consensus, vel carentia prædefinitionis*, nam sic præ-

prædicaretur identitas carentiæ prædefinitionis cum consensu, & esset prædicatio falsa.

At verò hi duo termini, *consensus, carentia prædefinitionis* bene possunt prædicari disjunctivè prædicatione vera, sic: *vel erit consensus, vel erit carentia prædefinitionis*: indeque patet, majorem primæ sequelæ esse falsam, ideoque neganda est, & intentum absurdum non sequitur. Præmitto 2. quod hæc denominatio chymærica frustratio prædefinitionis constituitur per hæc extrema *carentia consensus conjuncta cum prædefinitione*: ex quibus carentia consensus dicitur in recto, & prædefinitio in obliquo. Deinde denominatio chymærica, quæ (ut in nostro casu) dicit in recto aliquod ens reale, & illud ens reale possunt mutuo prædicari *conditionatè* sub hypothese impossibili, quod dentur omnia constitutiva talis denominationis.

At verò non possunt mutuo prædicari *absolute*, quia nunquam possunt omnia constitutiva denominationis chymæricæ absolutè dari, cum nequeat dari chymæra à parte rei. Inde hæc denominatio chymærica, *frustratio prædefinitionis* nequit prædicari absolutè de carentia consensus contingente, quia nunquam possunt absolutè dari hæc constitutiva illius, *carentia consensus, & prædefinitio*, & sic impossibile non prædicabitur de contingente. Hinc ad probationem secundæ partis sequelæ distinguitur major: denominatio impossibilis, & ejus rectum possunt mutuo prædicari *conditionatè*, sub hypothese impossibili, concedo; *absolute*, nego, & sic consequens.

His

His positis ad formam argumenti, nego sequentiam majoris, & ad utramque ejus probationem satisfactum est in præmissis.

Argumentum quartum: si decretum efficax Dei sit antecedenter, & per suam essentiam infrustrabile, ut Deus aliquid providè decernat, non requireretur scientia de potestate Dei executiva rei decretatæ, seu de eo, quod Deus possit cum effectu consequi; quod efficaciter decernit; sed hoc est falsum: ergo & illud. Probatur major: decretum Dei efficax est antecedenter, & essentialiter, infrustrabile: ergo inspecta sola illius natura, & præcisa scientia de potestate executiva, non erit Deus obnoxius frustrationi decreti; sed eo ipso, ut providè decernat non requireretur ea scientia: ergo non requireretur. Ulterius: si decretum sit per essentiam infrustrabile, eo quod Deus concipiat decretum cognoscens illius naturam, & connexionem essentialem cum re decretata, concipiet illud cognoscens, non posse frustrari; sed hoc sufficit ut concipiat decretum, quin sit obnoxius frustrationi illius: ergo ut ita non sit obnoxius sufficit, quod præcisè concipiat naturam decreti, & sequitur absurdum majoris argumenti.

Præmitto ad solutionem ex Rivadeneyra, de prædestinatione, disput. 15. à capite 1. à num. 6. ulque ad octavum: quod infrustrabilitas decreti efficacis potest considerari, vel quasi materialiter, & ex parte ipsius decreti, vel formaliter ex parte Dei, seu quantum est ex Dei

secu-

securitate de illius infrustratione, qua ab ipso concipitur. Et prima quidem infrustrabilitas non requirit, formaliter loquendo scientiam de divina potestate ad exequendam rem decretatam. Ratio est, quia ut decretum quantum est ex parte sui, & quasi materialiter non possit frustrari, sufficit, quod non possit conjungi cum carentia rei decretatæ; sed ad hoc sufficit, quod in Deo revera existat potestas executiva rei tantum petens ad executionem, quod applicetur, & determinetur per decretum Dei, licet non detur cognitio talis potestatis: ergo hæc cognitio non requiritur.

Minor constat à paritate efficaci: nam eo, quod in me existant re vera facultates executrices expeditæ, & non potentes non obedire meo decreto, hoc meum decretum est infrustrabile, quamvis ego non cognoscam tales facultates, neque earum naturam: ergo pariter eo præcisè, quod in Deo existat re vera potestas executiva rei, nimirum, omnipotentia solum petens determinationem divinæ voluntatis, cui determinationi non potest non obedire; decretum Dei erit infrustrabile, seu non poterit conjungi cum carentia rei decretatæ, quamvis in Deo per nostram præcisionem non detur cognitio talis facultatis.

Secunda autem infrustrabilitas formaliter requirit cognitionem divinæ potestatis executivæ rei: nam ut Deus sit securus, necessariò requiritur, quod clarè, & certò cognoscat decretum suum efficax, necessariò conjungendum esse

B

cum

cum effectu, casu, quo concipiatur; sed hæc necessitas stat in omnipotentia essentialiter determinata ad sequendum nutum divinæ voluntatis: ergo ut securus sit debet clarè, & certò cognoscere suam omnipotentiam, quæ est potestas executiva rei. Ad modum quo Deus, ut securè decernat effectum, per certa media infallibiliter obtinendum, debet certò cognoscere se habere in sua potestate talia media, & ea esse infallibiliter conjungenda cum effectu: si enim id nesciat, quantum est ex se exponet frustrationi decretum suum.

Hinc ad argumentum in forma, nego majorem, ad cujus probationem distinguo primum consequens: non erit obnoxius frustrationi decreti, materialiter loquendo, concedo: formaliter ex securitate Dei, qui concipiat decretum, certus de ejus infrustrabilitate, nego. Ad additum, nego suppositum majoris, nimirum, quod Deus possit cognoscere naturam sui decreti præcisivè, seu præcindendo à cognitione suæ omnipotentia fundantis ejus infrustrabilitatem, nam infrustrabilitas decreti stat in essentiali necessitate, de eo, quod illo posito, ponatur res decretata; & ea necessitas est prædicatum omnipotentia, quæ necessitata est ad rem ponendam, ex suppositione decreti.

Sed contra: ad securitatem Dei sufficit, quod clarè cognoscat, decretum suum sortiturum effectum; quia *re ipsa sortietur*: ergo ad securitatem Dei sufficit cognitio de effectu re ipsa futuro, medio decreto, & sic non requiretur

cognitio potestatis executivæ, quod est absurdum intentum ab arguente. Ad instantiam; nego antecedens, quia licet ad securitatem aliqualem, & minus perfectam sufficiat illud; non tamen ad securitatem perfectissimam, qualis debet esse Dei: nam ad hanc non sufficit cognitio non frustrationis futuræ, sed ultra requiritur cognitio omnimodæ necessitatis, ut decretum effectum fortietur, quæ necessitas in omnipotentia consistit, juxta dicta: sicut ad infinitam perfectionem in decernendo efficaciter, non sufficit, quod decretum re ipsa non sit frustrandum, sed etiam requiritur ut in eo detur omnimoda necessitas infrustrationis.

SECTIO II.

DE ORDINE PRIORIS, ET

posterioris inter divina decreta.

Altera divinorum decretorum proprietas est ordo: & inquiritur hæc, an inter divina decreta detur ordo prioris, & posterioris, tum inter se, tum cum actibus necessariis? Pro cuius resolutione: Præmitto 1. quod ordo prioritatis rationis inter identificata, tunc datur, quando licet unum extremum re vera, & objectivè non sit prius alio; est tamen per modum nostrum concipiendi cum fundamento in re: sic prædicatum intellectivi in homine est prius prædicatum volitivi. Atque de hac prioritate inter actus liberos Dei (cum præcisè stet in nostro imperfecto modo concipiendi) nullà est difficultas, ideoque de ea quæstio præsens non instituitur.